

EVALUATIE & JAARVERSLAG MOOI WEER & ZO 2021

INLEIDING

Het was een bewogen jaar, ondanks de gedwongen periodes van 'stilstand'. De lockdowns gooiden, net als bij alle theatercollega's in het land, flink wat roet in het eten van onze speelplannen. Maar we hebben geen moment stilgezeten. Als we niet mochten spelen, dan konden we toch repeteren en zo 'vooruit werken' voor betere tijden. En konden we ook niet repeteren, dan hadden we ons nieuwe pand dat we de nodige aandacht konden geven. We hopen natuurlijk dat we nooit meer een theaterseizoen met zo veel lockdowns hoeven mee te maken. Maar het was ondanks alles een ontzettend productief jaar voor ons.

Bij alle tegenslagen hebben we steeds één gedachte als leidraad genomen: de gedachte aan ons publiek. We hebben nooit overwogen om 'dan maar niet te spelen', ook al waren de bezoekersaantallen beperkt door de anderhalve meter maatregel. Mooi Weer & Zo wil een publiektheater zijn, en dat betekende voor ons dat we altijd zouden spelen, als dat ook maar enigszins mogelijk was.

In het volgende verslag gaan we in op de 'thema's' die het afgelopen jaar voor ons speelden. Allereerst waren er natuurlijk onze producties. We hebben, hoewel niet zoals in een coronaloze wereld, doorgebouwd aan onze roeping en taak als repertoiregezelschap. Dan was er natuurlijk het nieuwe pand aan de Willem Buytewechstraat. We hebben verbouwd en verbouwd, en deze ruimte steeds meer tot ons 'huis' gemaakt, waar we ons publiek gastvrij kunnen ontvangen. En tot slot gaan we in op de zgn. ontwikkelpunten die we in de aanvraag voor de Impulsregeling 2021-2022 hebben beschreven.

PRODUCTIES

Demonen I

December 2020 werd er een acute lockdown afgekondigd in heel Nederland. Hierdoor is onze voorstelling *Winter* in het Drijvend Paviljoen stilgezet. Wel mochten we repeteren. We besloten eerder dan gepland te beginnen aan de volgende productie. Op 19 december 2020 startten we met de repetities van *Demonen*. De voorstelling zou in maart spelen in de grote zaal van de Schiecentrale.

Er waren twee nieuwe acteurs voor deze productie aangetrokken: Juliette Luppès als stagiaire (4de jaars ATKA) en Jurriaan van Seters (afgestudeerd 2017 ATKA). Zij stonden naast twee bekende gezichten bij Mooi Weer & Zo: Edouard Kain & Marit Hooijschuur).

Demonen stamt uit de jaren 1980 en was Lars Noren's versie van het beroemde *Who's Afraid of Virginia Woolf* van Edward Albee. De reden dat we kozen voor dit stuk was de manier waarop Noren een relatie in crisis verpakt in de poëzie van de taal. Noren is erg donker maar daarbinnen zit humor over het onvermogen van de mens om te uiten wat hij voelt. In *Demonen* is er een machtsstrijd gaande tussen man en vrouw. Maar dieperliggend is er een verschrikkelijke pijn te voelen. Het gedrag dat deze pijn veroorzaakt, leidt tot zelfdestructie en destructie van de ander. De hoofdpersonages hebben elkaar lief, maar ze richten elkaar te gronde. Ze zijn totaal afhankelijk van elkaar, maar maken de ander ook verantwoordelijk voor hun eigen geluk. *Demonen* is in die zin een meedogenloos relatieonderzoek. De rol van de twee vrouwelijke personages interesseerde Eva Lemaire in het bijzonder. Beide vrouwen nemen een vrij conventionele, zelfs traditionele positie in hun relatie tot hun man in. Maar waarom doen ze dat? En is dat bewust of niet?

Het werd een dynamische voorstelling, vol met fantasieën van de personages. De visuele laag die de regie over de tekst heen legde, maakte zichtbaar hoe de innerlijke verlangens van

de personages naar buiten kwamen. Het waren droomsequenties, waarin ze zongen, dansten en elkaar aanraakten.

We repeteerden deze productie nog in onze toenmalige repetitieruimte: een oude kerk die we via ADHOC huurde. De moeilijkheid was, dat we niet wisten wanneer de lockdown zou stoppen, wanneer we weer voor publiek zouden kunnen staan. Hierdoor konden we moeilijk in een overzienbare boog naar een première toe werken. Dat was soms zwaar in het werken.

Waar deze situatie echter wel zeer goed voor was, was dat we de tijd gebruikt hebben om diep te graven. De acteurs konden zichzelf en hun personages uitvoerig onderzoeken. De connectie die zij persoonlijk moesten leggen met deze personages was niet eenvoudig omdat het geen sympathieke personages waren. Om dit te spelen zonder commentaar van de acteur is een uitdaging. Nederlandse acteurs hebben vaak de neiging om een deken van relativering over een personage heen te gooien. Om met een half oog naar het publiek te seinen 'dat we dit alleen maar spelen.' Bij Mooi Weer & Zo willen we juist weg van deze stijl. Het bijzondere repetitieproces van Demonen stelde ons in de gelegenheid eens goed de tijd en de ruimte te nemen voor onze zoektocht naar onze eigen stijl.

Er zijn personages die zijn zoals je als acteur niet wilt zijn. Je kunt er niet achter staan. De neiging is vaak, om deze personages uit te gaan leggen, te gaan relativieren en er zo afstand van te nemen. Maar wij kiezen een andere strategie. Bijvoorbeeld, als je een vrouw speelt die totaal niet feministisch is, speel deze dan tóch volledig. Het is aan het publiek om in het geheel van de voorstelling te zien dat de vrouw die jij speelt niet is wat wij als burgers in de 21ste eeuw goedkeuren. Als de acteur daar in haar spel op gaat anticiperen, dan komt het 'aanstootgevende' van het personage minder hard aan. Dit klinkt natuurlijk logisch, maar toch zie je vaak het tegendeel op toneel gebeuren. Opvallend was dat er mensen in het publiek boos werden over de man-vrouwverhouding in de voorstelling. En dat is wat ons betreft precies het punt. In het geval van Demonen wilden we tonen HOE het IS, en niet hoe je *zou* WILLEN dat het is.

Deze zoektocht naar eerlijkheid op vloer, in combinatie met een grote theatraliteit in de vorm van spelen, was een nieuwe stap voor Mooi Weer & Zo.

Uiteindelijk bleven de theaters langer dicht dan we allemaal hoopten. We repeteerden en monteerden in februari in grote zaal van de Schiecentrale. Deze prachtige ruimte bood veel mogelijkheden en uitdagingen op het gebied van geluid, licht en mise-en-scene. We werkten met zenders voor de verstaanbaarheid. Ook hadden we een diepte van twintig meter (!) waarmee we in de mise-en-scene meer konden proberen dan ooit in een andere ruimte. Er stond een enorme constructie van stijgers waar het publiek corona proof op kon zitten. Je keek dus zoals bij een schaakspel op de spelers. Dit bracht veel inspiratie voor tempo-ritme van lopen, staan, zitten en de grote van de beweging met het lichaam. We zeiden wel eens tegen elkaar; 'eigenlijk zouden we altijd op in zo'n grote ruimte moeten repeteren, voordat we naar een kleinere gaan'. Een grote ruimte dwingt je immers om je emoties en bewegingen uit te vergroten. Hier zijn we naar op zoek bij Mooi Weer & Zo.

We werkten hier voor het eerst samen met David vd Wees, decorbouwer, gewezen theatertechnicus, en ooit elektricien. Door corona had hij wat tijd over. Eva Lemaire vroeg hem haar te helpen met het beeld en de montage van Démonen. Dit beviel van beide kanten enorm goed. Het bracht de theatraliteit van de voorstelling naar een volgend niveau. We hadden een aantal gesprekken met elkaar waaruit bleek dat we deze samenwerking wilden doorzetten. Kort hierop nam hij deeltijd ontslag van zijn vaste baan om zich meer te kunnen binden aan Mooi Weer & Zo.

Toen er in maart nog geen uitzicht was wanneer we zouden mogen spelen besloten we een afronding te maken. We stelden een datum waarop we medewerkers zouden uitnodigen voor een "interne première". Dit betekende dat we een punt hadden om naartoe te werken. Ook werd deze doorloop opgenomen zodat we materiaal hadden voor het moment dat we wel mochten spelen. Hierdoor had toch iedereen een beetje een voldaan gevoel. Het decor en licht bleven staan, wachtend op publiek.

En dat mocht weer komen in juni/juli. We speelden toen acht voorstellingen, die allen uitverkocht waren. Hein Janssen recenseerde Démonen voor de Volkskrant. Hij was lovend:

Drank, verwijten, uitbarstingen, seksuele spanning – alles komt voorbij in een even broeierige als cynische voorstelling, door Eva Lemaire bedrieglijk luchtig geregisseerd. (Volkskrant 17 juni 2021)

Ambassadeursavonden

Ter opening van het theaterseizoen presenteerden we drie avonden op rij ons repertoire voor het komende jaar. De avonden waren kosteloos, en bedoeld om enerzijds het publiek warm te maken voor onze voorstellingen -en ons nieuwe gebouw natuurlijk!- en mensen anderzijds met de boodschap naar huis te sturen om veel reclame voor ons te maken, om terug te komen, om zo veel mogelijk nieuwe toeschouwers mee te nemen en onze brochure uit te delen.

Het werden drie feestelijke avonden, die iedereen een soort festivalgevoel gaf. Mensen koppelden ons terug dat ze zich gewaardeerd voelden, betrokken. En ook dat ze gerust meer

konden doen dan alleen maar reclame maken. Deze aanbevelingen hebben we meegenomen en zullen we uitwerken in de Ambassadeursavond 2022.

Demonen II

Demonen was de eerste avondvullende productie die we speelden in ons nieuwe theater. Daartoe moest een nieuwe mis en scene ontwikkeld worden. Het onderzoek naar de mogelijkheden van onze nieuwe ruimte was daarmee begonnen!

We plaatsten het publiek aan twee zijden van de speelvloer. Deze was gelegen in de hoek van ons L-vormige pand en was d.m.v. praktikabels iets verhoogd. In principe was het hetzelfde vierkant als waarin de personages zich bevonden in de Schiecentrale. Maar de dynamiek met het publiek veranderde, omdat er nu niet meer omhoog gespeeld moest worden, maar naar de beide uiteinden van de L-vormige opstelling.

Dit was wennen voor de spelers, maar na enige oefening werkte het wonderwel. De zichtlijnen waren goed. De publiekscapaciteit werd optimaal benut, wat nodig was vanwege de anderhalve meter (er konden dus minder toeschouwers in). En het belangrijkste: het leverde een spanningsvolle, levendige mis en scene op. Soms betekende deze opstelling dat de regie juist tegenovergestelde keuzes moest maken. Zo was bijvoorbeeld het einde in de Schiecentrale een scene die bewust ver weg van de toeschouwers stond. Hoofdpersonage Katharina is naakt en danst met haar man Frank. Dit was een beeld dat helemaal tegen de achterwand was geplaatst. In ons nieuwe theater vond deze scene juist zeer dicht bij het publiek plaats, waardoor het gevoel van ongemak werd versterkt.

Vijand van het Volk

In het kader van 'Mooi Weer Station' - de onderzoeksruimte van Mooi Weer & Zo.

Voor het vijfde project van Johan Simons bij ons sinds de oprichting van Mooi Weer & Zo, maar voor het eerste in ons nieuwe theater, stelden we hem voor om Vijand van het Volk te

maken. Dit is een politiek stuk van Henrik Ibsen. Het basisgegeven is ijzersterk. Het is dan ook tal van keren door schrijvers en bewerkers opnieuw geïnterpreteerd.

In deze vijand veranderde bewerker Alexander Schreuder de hoofdpersoon in een vrouw. Zij neemt het op tegen 'het systeem'. Ibsens stuk is waarschijnlijk het eerste in de geschiedenis over wat tegenwoordig een klokkenluider zou heten. De bewerking maakte een tweeledige link naar het heden. Ten eerste paste Alexander Schreuder de ecologie-thematiek van Ibsen aan onze tijd aan. Daarvoor zocht hij inspiratie bij de Britse schrijver Paul Kingsnorth. Ten tweede bevatte de bewerking veel associaties met en toespelingen op de situatie rond Pieter Omtzigt en de toeslagenaffaire. Bovendien was de personageslijst in deze versie teruggebracht naar slechts vier personages. Daardoor was het stuk speelbaar voor ons (wij kunnen immers geen dozijn acteurs betalen) en kregen alle acteurs een volwaardige rol (Julia Diepstraten, Marit Hooijschuur, Claire Hordijk, Edouard Kain). Dat laatste was belangrijk omdat de inzet van dit project was: vakmatige doorontwikkeling van onze spelers door het werken met meesterregisseur Johan Simons. Hij is vanaf het begin van Mooi Weer & Zo ook als een mentor voor Eva Lemaire geweest.

Johan Simons zou verspreid over een periode van enkele maanden met de spelers en het team werken. De eerste twee dagen waren al volbracht, toen corona roet in het eten gooide. Zijn drukke agenda en opgeschoven regies in Bochum en Wenen maakten het onmogelijk om de regie van Vijand van het Volk binnen afzienbare tijd te voltooien. Het maken en presenteren van het project moest verplaatst worden naar nog nader te bepalen momenten in 2022 en/of evt. 2023.

Romeo und Julia

In juni/juli 2021 maakten Eva Lemaire en Alexander Schreuder in het Duitse Esslingen een Romeo und Julia. Dit was op uitnodiging van de Württembergische Landesbühne (WLB). Gewerkt werd met vijf acteurs en actrices van het theater aldaar. De encensering werd gemaakt voor en gespeeld in de grote schouwburgzaal van de WLB (500 stoelen).

Het ging hier om een verregaande bewerking door Tom Blokdijk van Shakespeares stuk. De versie presenteerde een meer feministische kijk op de twee jonge gelieven. Julia koos uiteindelijk niet voor de dood, maar voor het leven - ondanks het verdriet om het verlies van Romeo. Hoewel jong, en hoewel tot over haar oren verliefd op Romeo, was deze Julia vanaf het begin op zoek naar zelfstandigheid en onafhankelijkheid.

Eva Lemaire werkte in een zeer fysieke speelstijl. De acteurs musiceerden en zongen bovendien. De mis en scene was rijk aan heftige beelden. Een zeer betekenisvolle toevoeging in deze versie is een scène waarin Julia op het nippertje weet te voorkomen dat Paris haar verkracht. Het leverde intern in het theater een stevige discussie op: moet er een leeftijdsgrens op deze productie gezet worden?

Het werken met de vijf acteurs van de WLB van een bijzonder verrijkende ervaring. De voorstelling werd door pers en publiek ontvangen met een enthousiasme dat ons overrompelde. Mede door het feit dat de voorstelling zo geslaagd was, maakte de WLB een budget vrij om de productie naar ons theater in Rotterdam te laten reizen.

In oktober speelden we Romeo und Julia drie goed verkochte avonden in Rotterdam. In het Duits, met boventiteling. Ook hier was de uitdaging om deze productie aan onze ruimte aan te passen. Dat wilde zeggen: van de schouwburgzaal naar de intieme setting in ons theater. Het decor werd naar Rotterdam vervoerd, maar aanpassing van het techniek-gedeelte en überhaupt de hele encenering was onze taak.

Voor ons was deze ervaring tweeledig. Ten eerste was het een kennismaking met werken in een Duits theater. De samenwerking tussen de WLB en Eva Lemaire en Alexander Schreuder zal vanaf zomer 2023 jaarlijks worden voortgezet (te beginnen met Corpus Delicti van Juli Zeh). Ten tweede was het een eerste ervaring met co-productie. De WLB betaalde vervoer van decor en ensemble (inclusief regieassistente) en hotelovernachtingen; Mooi Weer & Zo zorgde voor catering, techniek, facilitering van de voorstelling (o.a. tribune).

Het was een mooie, geslaagde ontmoeting tussen ons Rotterdamse publiek en de Esslingense voorstelling. Maar het was ook een leerrijk treffen tussen de acteurs van daar, en de onze. Mede door deze ervaring besloten we om vanaf de zomer van 2022 jaarlijks met ons acteursensemble enkele voorstellingen in het buitenland te gaan zien. Om de blik open te houden en de eigen kennis en expertise te verruimen.

Winter II

Net als Démonen moesten we Winter her-maken voor onze eigen ruimte. We speelden de voorstelling negen keer in oktober. Winter is een van de eerste toneelstukken van Jon Fosse. Hij wordt inmiddels gezien als een van de belangrijkste theaterauteurs wereldwijd. Regisseur Lynn Schutter had het stuk zeer esthetisch geënceneerd in het Drijvend Paviljoen, als kerstvoorstelling 2020. Door de glazen koepels heen, zag de toeschouwer de lichtjes van onze stad. Het maakte ook zichtbare opkomsten en afgangen van buiten naar binnen en v.v. mogelijk. Het paste allemaal zeer goed bij dit verhaal van twee eenzame zielen die verloren lopen in een stad ergens op de wereld.

Deze atmosfeer moest nu dus worden opgeroepen in een nieuwe setting. Lynn Schutter koos ervoor om de speelvloer over de gehele breedte van het pand te laten lopen. Het publiek zat eveneens over deze gehele breedte opgesteld aan tafeltjes en keek naar de raamkant. De straat buiten was dus zichtbaar. Hoewel het een totaal andere ruimte en dito opstelling betrof, was het ook hier mogelijk om opkomsten en afgangen van en naar buiten te maken. Onze eigen buurt werd zo een deel van ons decor, want sommige situaties werden gespeeld op de stoep voor onze deur. De personages waren nog steeds eenzame zielen ergens in een stad.

Claire Hordijk speelde met de rol van 'Vrouw' voor het eerst bij Mooi Weer & Zo. Ze is inmiddels toegetreten tot ons ensemble en komende jaren veel te zien bij ons. Edouard Kain was acteur van het eerste uur bij Mooi Weer & Zo, en werkte nu voor het eerst met een voor hem nieuwe geheel collega. Voor beiden dus een ervaring buiten hun 'comfort zone'.

Winter was Lynn Schutters eerste regie bij Mooi Weer & Zo. Zij heeft een grote liefde voor repertoire (vooral het moderne). Het regisseren van tekst combineert ze buiten Mooi Weer

& Zo met het werken aan andersoortig theater, dat meer richting performance gaat (o.a. in samenwerking met Giovanni Brand).

Al gauw bleek dat Lynn Schutter op een bijna natuurlijke manier bij ons gezelschap paste. Haar aanpak viel naadloos samen met de werkmentaliteit waar wij naar opzoek zijn. Hard werken, no nonsens, hoog vakmanschap, teamspeler. Daarbij beschikt ze ook over de flexibiliteit die je bij ons moet hebben, in dit geval bijvoorbeeld om een voorstelling opnieuw neer te zetten op een totaal andere locatie. Bovendien is ze een zeer goed organisator en heeft ze ook een talent om het grote geheel te overzien: wat zijn de consequenties van bepaalde keuzes op andere vlakken?

Winter is zo'n stuk dat niet bepaald gemakkelijk te verkopen is. Hoewel Fosse zonder overdrijving een van de grote hedendaagse wereldschrijvers genoemd mag worden (Nobelprijskandidaat), is zijn naam in Nederland weinig bekend. Hedendaags repertoire is algemeen ook lastiger dan klassiekers. En niet in de laatste plaats: Fosse's werk is behoorlijk experimenteel. Winter is is dan nog een van zijn eenvoudigste stukken. Daar kwam bij dat de pers op dat moment niet te paaien was om erover te schrijven, aangezien het hier officieel een reprise betrof. Maar ondanks dit alles, lukte het ons om de voorstelling gemiddeld relatief normaal te bezetten. Uit publieksreacties bleek ook dat mensen door Fosses licht vervreemdende maar ook herkenbare wereld gegrepen waren.

Disco Pigs

Disco Pigs is het stuk waarmee Enda Walsh midden jaren 1990 doorbrak. (De schrijver is tegenwoordig bekend van o.a. het script voor de David Bowie musical Lazarus.) Voor Lynn Schutter was dit een logisch vervolg op haar regie van Winter. Net als dat stuk gaat Disco Pigs over twee verloren zielen. Alleen zijn ze dit keer jong, en leven ze een destructief leven vol drank, drugs en geweld. Lynn Schutter werkte het verhaal enigszins om. Bij Walsh wonen de personages in een klein stadje in de provincie. Maar deze Disco Pigs speelde zich duidelijk af in Rotterdam. Tongval maar ook verwijzingen naar plekken in de stad maakten dat voor het publiek helder. Ook voegde Lynn Schutter een laag eraan toe: die van de social media. Daar was in de tijd dat Walsh dit schreef nog geen sprake van.

Deze toegevoegde laag werd in de encenering ook visueel toegevoegd. De jonge performer en videomaker Finn Borath maakte voor het hele verhaal een aantal sequenties van 'visuals', die het verhaal niet alleen ondersteunden, maar het ook naar het nu overhevelden.

Vaste Mooi Weer actrice Julia Diepstraten en stagiair Mendel van der Ploeg speelden de twee jonge mensen, die elkaar 'Zwijn' en 'Zeug' noemen. Hun lichamen gebruikten ze uitermate expressief, en samen met hun stemmen en de muzikale taal van Walsh ontstond er een energieke speelstijl, waarin ze het verhaal vertelden én belichaamden.

Disco Pigs was niet bedoeld als jeugdvoorstelling, maar bleek het jeugdige publiek wel zeer aan te spreken. Er konden zelfs twee voorstellingen extra gespeeld worden voor resp. een groep MBO studenten en enkele klassen van de Theaterhavo.

Theaterkrant.nl stond geboekt, maar zegde op het laatste moment af, omdat recensent Jeroen van Wijhe in kwestie verkoudheidsklachten had, en dus niet mocht komen. Afgesproken werd, dat hij bij de hernemingenreeks in maart/april 2022 erover zal schrijven.

Mendel van der Ploeg ontpopte zich als een speler die perfect paste in de stijl en het ensemble van Mooi Weer & Zo. Zijn expressieve lijf, maar ook zijn emotionele gevoeligheid maakten dat Eva Lemaire hem gelijk voor een volgende rol vroeg, namelijk in de komende kerstproductie Drie Zusters.

Met deze tweede regie bij Mooi Weer & Zo vestigde Lynn Schutter zich definitief in het gezelschap. Duidelijk was, dat haar werk grote raakvlakken heeft met de regies van Eva Lemaire (fysiek spel, hevige emotionaliteit) en tegelijkertijd ook zeer ervan verschilt. Met het werk van beide regisseurs kan Mooi Weer & Zo de komende tijd een breed, gevarieerd palet aan het publiek tonen, en tegelijkertijd herkenbaar en toegankelijk blijven.

Drie Zusters

Drie Zusters was het meest omvangrijke project van 2021. Deze klassieker van Anton Tsjechov vonden we zeer geschikt voor onze kerstproductie: klassieker, een grote cast, meerdere uren durende voorstelling, uitgebreid diner vooraf en in de pauzes.

Alexander Schreuder bewerkte het stuk voor zeven acteurs. De zussen werden gespeeld door Julia Diepstraten, Claire Hordijk en Marit Hooijschuur. Hun broer André door Edouard Kain. Mendel van der Ploeg, Bart van den Donker en Jurriaan van Seters namen ieder een dubbelrol voor hun rekening: resp. de oude dokter & baron Toezenbach, leraar Koelygin & kolonel Versjinin, Natasja & Soljoni.

Het grote thema in Drie Zusters is de toekomst. In onze interpretatie droomden de zussen al hun leven lang daarvan. Eva Lemaire toonde ze in vier achtereenvolgende fases als verschillende vrouwen: kinderen, carnavalsprinsessen, rouwende weduwen, ontvucherde volwassenen. In haar regie stond de desillusie van de drie vrouwen centraal. Ze verliezen enerzijds al hun naïeve toekomstdromen over geluk en liefde, maar anderzijds eindigen ze wijzer, volwassener.

Het toneelbeeld van David van der Wees toonde centraal op toneel een houten constructie, een boom voorstellend, maar ook een boomhut, klimrek, huis, etc. Het was een associatief decor, maar het dwong de acteurs ook tot fysiek spel.

De kostuum van Marian Hofnagels waren historisch geïnspireerd op de mode van Tsjechovs tijd.

De mis en scene was zeer dynamisch, opgebouwd uit bewegingen in en rond de boom. Ook konden acteurs daarin hangen, springen, leunen.

Ook in deze encensering waren er veel droomsequenties, waarin de acteurs vaak vogels verbeeldden - de dominantie metafoor in het stuk.

Zoals reeds beschreven kende deze productie een nogal onrustige voorstellingenreeks. De eerste drie werden als matinee gespeeld, toen kwam vrij plots de lockdown en werden de overige voorstellingen naar 2022 verschoven.

EEN NIEUW HUIS

We waren begonnen om ons heen te kijken voor een nieuw huis voor Mooi Weer & Zo. In 2019 waren we ons oude pand aan de 's Gravendijkwal uitgegaan. Door corona was deze beslissing weliswaar versneld maar dat was niet de enige reden. Zelf merkten we al een jaar dat de ruimte te klein was geworden. De RRKC en ook de commissie van de Impulsregeling benadrukten dat een grotere ruimte, waar groeimogelijkheden zouden zijn, noodzakelijk was voor de volgende stap. Er was contact met een aantal stichtingen om te helpen met het vinden van een geschikte ruimte in Rotterdam. Stichting Droom en Daad, De Kroon Rotterdam, SKAR, ADHOC en natuurlijk onze contacten binnen de particuliere verhuurders. Zij konden ons niet helpen aan het soort ruimte dat we zochten:

- Een groot oppervlak van zeker 180 m²
- Een toegankelijke plek in Rotterdam (metro, tram, auto, niet afgelegen)
- Hoge plafonds zodat we de acteurs goed konden uitlichten en meer vormmogelijkheden zouden hebben
- In een "gewone buurt", stads, waar mensen wonen, met winkels etc.
- Een pand dat we ons eigen konden maken; het skelet van het pand moest goed zijn maar er moest genoeg aan kunnen gebeuren, zodat we het naar onze hand konden zetten

Het waren niet de makkelijkste criteria, maar we wilden een plek waar we een aantal jaren konden blijven, waar we een volgende stap konden zetten, waar we een toekomst konden bouwen.

Natuurlijk zochten we ook alle internetsites af waar huizen/bedrijfspannen te huur aangeboden worden. Daar kwamen we een pand tegen bij Woonstad op de Willem Buytewechstraat. De foto's zagen er erg donker en hokkerig uit, maar de buurt was erg aantrekkelijk. Schuin tegenover de Machinist, om de hoek van het conservatorium, Maastheater, Hofplein, Schiecentrale. Vlak bij metrostation Coolhaven en bij meerdere tramhaltes. En omdat we toch ergens moesten beginnen maakte we een afspraak om te gaan kijken.

Op 6 april stapte we het pand voor het eerst binnen. Direct had Eva Lemaire het dit-is-het-gevoel. Ja, er moest veel gebeuren, maar de ligging was goed, en het licht in de ruimte was goed. Je zag de mogelijkheden. David van der Wees heeft zijn decor atelier in hetzelfde blok en kende dus de panden.. Ook hij was erg positief over het gebouw.

Toen begon het pas. De eerste die we belden was Robin von Weiler. Een grote ondernemer in Rotterdam wat vastgoed betreft. Hij heeft ons een pand van hem te leen gegeven toen we in 2014 opstartte met mooi weer en nog niks hadden. Nog steeds is hij een trouwe bezoeker en ondersteuner van Mooi Weer & Zo. Hij wierp hij zich op als bemiddelaar en omdat wij als kunstenaars niet onze expertise hebben, namen we deze hulp natuurlijk graag aan. Hij onderhandelde voor ons, las de contracten en schreef zelf delen van de voorwaarden, ook heeft hij ons geholpen met alle vragen die wij hadden.

Daarnaast begon een ander traject: vergunningen. Allereerst moesten we een omgevingsvergunning verkrijgen. Deze maakte van de kantooruimte die het was een theater waar we mensen mochten ontvangen. Daarnaast moesten we een tijdelijke exploitatievergunning om bij onze voorstelling een drankje en wat te eten te serveren. Dit

was ongelooflijk spannend omdat we ook in onderhandeling waren over het huurcontract. Zonder dat het een theater kon worden zouden wij geen huurcontract hoeven maar als we eerst de vergunning aanvroegen en daarop zouden wachten, zou het pand al aan een ander verhuurd worden. Er waren immers nog drie andere geïnteresseerde partijen. Daarnaast moesten we financiering krijgen voor de verbouwing van het pand. We schreven 'cultuurlening' aan. Hier konden we op een hele gunstige manier 60.000 euro lenen die wij binnen 6 jaar kunnen aflossen.

Er waren dus veel ballen in de lucht te houden. We maakten voor Woonstad een verbouwingsplan. Tekeningen die aangaven wat we wilde veranderen aan het pand. En met Robin's hulp onderhandelde we dat een deel van de verbouwing bekostigd werd door Woonstad. We schreven een ondernemingsplan met een begroting en liquiditeitsbegroting voor de culturele lening. En we schreven een vijfjaren plan voor de omgevingsvergunning.

Het duurde langer dan wij met ons ongeduld wilden, maar in juni tekenden we het huurcontract. Direct begonnen we met het verbouwen, al waren we nog in onzekerheid over een aantal aspecten aangaande de lening en vergunningen. Wel hadden we vanuit de omgevings-commissie positieve reacties dus durfden we het risico aan. Ook kregen we vanuit de cultuurlening na een aantal onlinegesprekken groen licht, we zouden de 60.000 lening krijgen. En we kregen toestemming vanuit de gemeente om te beginnen met verbouwen en dat zelf voor te schieten. Door corona hadden we nog niet veel kunnen maken en dus weinig kosten. Hierdoor hadden we op dat moment vrij veel geld op onze rekening.

We gingen bij het verbouwen uit van de basisbehoeften, niet van een 'luke verbouwing'. Daarbij deden we alles zelf wat we zelf konden. David van der Wees had bovendien veel relevante technische kennis, net zoals Edouard Kain. Enkel het te gespecialiseerde werk lieten we over aan externe bedrijven.

Zonder in details te treden, de grote lijnen:

- We vergrootten de ruimte door enkele wanden te verwijderen en door de lelijke systeemplafonds te verwijderen. Tevoorschijn kwam een prachtige, 'betonnen bak'. De ideale basisruimte voor onze behoeften: een flexibel in te richten en robuuste ruimte.
- We bouwden nieuw sanitair. Oorspronkelijk was er slechts één wc, die ook nog ongunstig gelegen was. Voor onze publieksaantallen hadden we meer capaciteit nodig. Er kwamen drie toiletten + pissoir en wasbakken. We maakten een toegang daartoe vanuit de publieksruimte. Daarbij kwam er een rolstoelvriendelijk toilet, gecombineerd met de sanitaire ruimte voor de acteurs (douche, mogelijkheid om de wc te gebruiken, omkleden).
- We bouwden een eenvoudige keuken, voorzien van de basisapparatuur en genoeg ruimte zodat meerdere mensen in de keuken kunnen werken.
- We bouwden een mezzanine in de achterraimte. Daardoor konden we een klein kantoor achter de keuken toevoegen, en op de nieuw ontstane verdieping een kleedkamer maken. De oude aanwezige trap leidt nu naar de kleedkamer. De glazen

wand die deze ruimte afsluit van de keuken, is een hergebruikt deel van de inrichting zoals die was vóór onze verbouwing.

- Sanitair en keuken werden voorzien van luchtafvoer. Deze afzuiging zorgt voor ventilatie van het hele pand, dus ook van de publieksruimte. Zo zorgden we ervoor dat burens geen geuroverlast kunnen ondervinden van de keuken, en dat de publieksruimte voorzien kan worden van verse lucht.
- We monteerden een grid op het gehele plafond van de theaterruimte. Hierdoor is deze naar alle kanten bruikbaar. Welke publieksopstelling we ook kiezen (frontaal, in-the-round) en naar welke zijde van de ruimte dan ook, er is altijd dezelfde goede mogelijkheid om de voorstelling te belichten en van sound te voorzien.
- Om geluidsoverlast naar en vanuit de burens te voorkomen, werden op verschillende plaatsen isolaties aangebracht. De muur naar onze naastgelegen burens toe werd volledig geïsoleerd. De afvoerbuizen vanuit de bovenburens werden van geluidsdemping voorzien. De ruimte kan aan alle zijden door dikke theaterdoeken afgehangen worden; deze zorgen voor demping, ook naar buiten toe.

ONTWIKKELPUNTEN

Op drie van onze ontwikkelpunten hebben we, zelfs na het door corona moeilijke jaar, de stappen kunnen zetten die we ons voorgenomen hadden: We vonden een nieuw huis, we verbreedden ons publiek en breidden ons bereik uit, we implementeerden een meer bedrijfsmatige structuur. Wat de twee overige ontwikkelpunten betreft, die lichten we hieronder toe.

Een eigen huis

Voor ons als repertoiregezelschap is het belangrijk om een eigen theater te bespelen. Theater wordt altijd op een specifieke plek gemaakt, en met die plek wil je als makers in verbinding staan. In ons geval is dat Rotterdam. In deze stad willen we aanwezig zijn, en een band met het publiek opbouwen. Dat is dan ook gelijk het volgende argument voor een eigen 'huis'. Je publiek moet in de gelegenheid zijn om veel van je werk te kunnen zien. Daartoe moet je vaak op dezelfde plek staan. Alleen in die continuïteit ontstaat een band en zullen mensen je als gezelschap niet vergeten.

We hebben in dit verslag al uitvoerig geschreven over de nieuwe locatie. Eerder dan verwacht hebben we deze droom kunnen realiseren.

Publiek - meer en breder

Publiek en corona

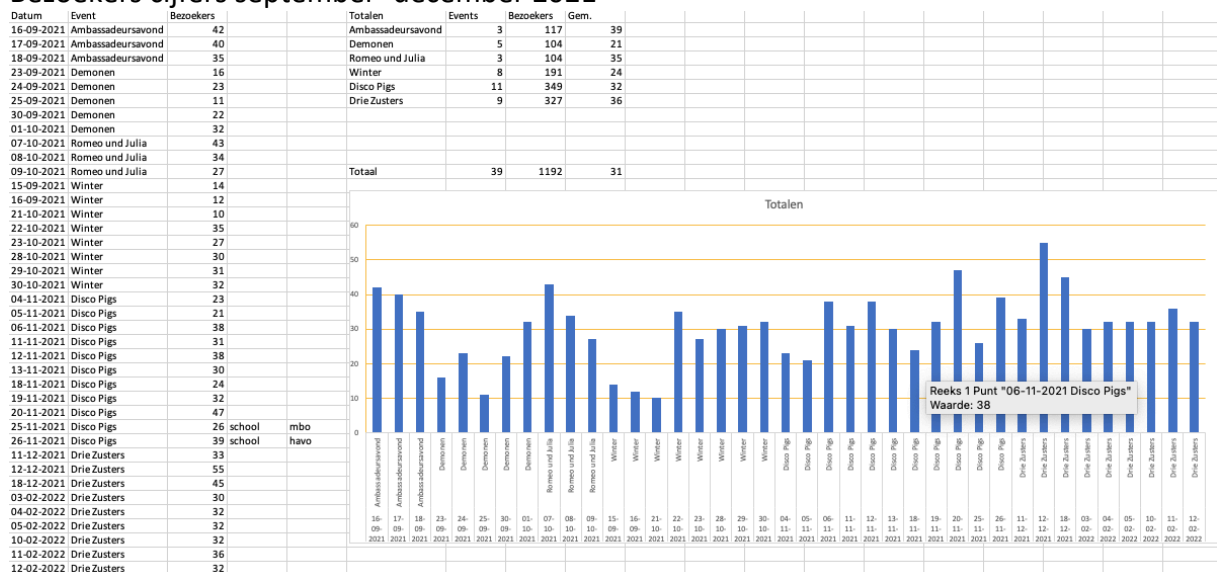
Laten we niet vergeten dat 2021 zeker geen heel theaterjaar kon zijn. In ruwweg de helft van het jaar was spelen voor publiek ofwel onmogelijk, ofwel zeer beperkt. De publieksaantallen die Mooi Weer & Zo haalde, zijn daarom weinig representatief. Bij Demonen en op de 'Ambassadeursavonden' gold een maximum van dertig toeschouwers per avond. Bij Drie Zusters was er de anderhalve meter, wat betekende dat er bij ons niet veel meer dan dertig mensen in de zaal pasten. We kunnen de cijfers ook niet vergelijken met eerdere jaren, omdat we pas sinds september 2021 open zijn met ons nieuwe gebouw.

Daar komt nog iets ander bij. Telkens als er versoepelingen komen na een periode van strenge maatregelen of lockdown, merken we voorzichtigheid en terughoudendheid bij een deel van ons publiek. Ook ervaren we, dat we iedere keer een toch behoorlijk 'opnieuw' het publiek moeten opbouwen. De continuïteit om naar theater te gaan is er bij mensen op zulke momenten immers even uit geweest. Het was extra hard werken aan het binnenhalen van publiek.

Dan was er nog een deel van het publiek dat geen coronatoegangsbewijs had, en dus niet kon worden toegelaten. Dat leverde helaas bij meerdere mensen boosheid en onbegrip op.

Tot slot waren er de herhaaldelijke verschuivingen. Bij Drie Zusters moesten eerst alle reeds verkochte tickets van de avond naar de middag verplaatst worden. Wij hadden namelijk besloten dat we tóch zouden spelen, ook al kon dat niet 's avonds. We planden alles zodanig, dat we tussen 13.00 en 17.00 uur (het sluitingsuur) de voorstelling als matinee speelden. Maar na drie middagen kondigde het kabinet een totale lockdown af. Dat betekende de opnieuw alle kaarten verplaatsen naar een nog nader te bepalen moment.

Bezoekers cijfers september- december 2021

Nieuw publiek

MAAR! Ondanks deze tegenslagen, zagen we tot ons grote geluk ons publiek evolueren. Belangrijkste ontwikkeling is het groeiende percentage jonge toeschouwers. Niet zelden telden we op een avond de helft van het publiek aan jonge mensen. Het besluit om student tickets aan te bieden zal hier zeker toe bijgedragen hebben. Maar ook spreken de voorstellingen dit jonge publiek zeer aan. Soms is dat omdat het stuk een verhaal vertelt dat dicht bij hen staat, zoals Disco Pigs, maar ook de overige voorstellingen bleken een jong publiek zeer te boeien. Veel van de jonge toeschouwers komen van de naburige scholen: Hofplein, MBO, Theaterhavo, Conservatorium.

Een andere ontwikkeling is die van nieuwe toeschouwers in de hogere leeftijdscategorieën. Omdat we mensen persoonlijk spreken, weten we dat er heel wat via de gangbare kanalen zoals de UitAgenda de weg naar Mooi Weer & Zo vinden. Ook de radio-optredens van Eva Lemaire en Claire Hordijk op Radio Rijnmond, zorgden voor nieuwe toeschouwers.

Met de verjonging van ons publiek, begint er gelukkig stilaan ook meer kleur in het publiek te komen. Op dit punt verwachten we in de toekomst nog veel verder te komen. Het hangt ook samen met een van onze andere ontwikkeldoelen: een meerzijdig gezelschap zijn. (Zie verderop.)

Publiciteit

Samenhangend met dit ontwikkelpunt willen we hier ook nog kort de publiekscommunicatie noemen. Al het grafisch en visueel materiaal wordt ontworpen en getoetst aan wat volgens ons de grootste aantrekkingskracht uitoefent. Een juiste beslissing was het, om voor iedere voorstelling niet alleen een nieuwsbrief te sturen (inmiddels bijna 2.000 subscribers), maar ook een trailer te maken. Deze worden zeer veel bekeken via social media en leveren ook - vooral jong- publiek op. En we maken bij iedere productie een programmaboekje, dat het publiek informatie geeft over het hoe, wat en waarom achter de voorstelling. Temeer omdat het voor veel van onze toeschouwers voor het eerst is dat ze een bepaald stuk of überhaupt een schrijver opgevoerd zien.

We lieten een nieuwe website ontwerpen en bouwen. Overigens kozen we er ook voor om van .com over te stappen op een domeinnaam eindigend op .nl. Dit vanwege de serieuze uitstraling hiervan.

Alle het visuele communicatie en publiciteitsmateriaal is ontworpen in dezelfde lijn, door Lieselot Verheye. Zo hebben we de herkenbaarheid vergroot en vergemakkelijkt: opvallend en eigen lettertype (ook ontworpen door Lieselot Verheye); felle, primaire kleuren; geen vast kader maar beweeglijke kleurvlakken om de foto's heen; alle foto's bevatten telkens een of meerdere acteurs, zodat het publiek 'zijn' acteurs kan gaan herkennen; alle posterfoto's hebben Rotterdam als decor.

BEDRIJFSMATIGHEID

'Een gezonde, goedwerkende bedrijfsmatige structuur implementeren.' Zo omschreven we dit doel in onze aanvraag voor de Impulsregeling. Aanvankelijk was de gedachte: het belangrijkste is om iemand te vinden die het zakelijke gedeelte van ons gezelschap voor zijn/haar rekening kan nemen. Een logische gedachte, maar ook behoorlijk in the box. Want hoewel een gebruikelijke functie in een gezelschap als het onze, in beginsel zou het uitbesteden van deze taak niet per se meer professionaliteit bij onszelf opleveren. Daarom kozen we voor een andere weg. Het creëren van een aparte functie voor het zakelijke gedeelte blijft overigens wel een perspectief voor de toekomst.

Voor Eva Lemaire's ontwikkeling als artistiek leider, vonden we het belangrijk dat zij zich ook zou verdiepen in alle aspecten het zakelijke gedeelte. Zij is degene die én overzicht én inzicht in het geheel moet kunnen hebben. Het maken van begrotingen en het nemen van beslissingen zijn een essentieel onderdeel van haar functie.

Een andere belangrijke taak op het zakelijke vlak, is het binnenhalen van fondsen. In de aanvragen die hiervoor geschreven moeten worden, hangen het zakelijk-financiële en het inhoudelijk-artistieke nauw met elkaar samen. Met andere woorden, er moet goed geformuleerd worden waarom het inhoudelijk-artistieke de aangevraagde gelden verdient. Daarom vonden we dat dramaturg Alexander Schreuder zich ook door moest kunnen ontwikkelen wat deze taak betreft. Immers, hij is degene die met Eva Lemaire verantwoordelijk is voor de inhoud.

Er is in alle belangrijke zakelijke aangelegenheden nauw contact met de Raad van Toezicht. En uiteraard is er contact met de coach voor dit ontwikkelpunt.

Het afgelopen jaar hebben we ons ook meer en professioneel gestructureerd als geheel. Taken en de daaraan gekoppelde verantwoordelijkheden werden verdeeld. (Bijvoorbeeld

horeca, bijvoorbeeld publiciteit, bijvoorbeeld gebouwbeheer, bijvoorbeeld auteursrechten etc.)

Mooi Weer & Zo is een klein 'bedrijf'. Je kunt dus snel gaan denken dat je allerlei meer of minder belangrijke zaken wel in de informele momenten met elkaar communiceert en afhandelt. Maar dat is schijn. Het is zeker niet zo dat iedereen altijd tegelijkertijd in het gebouw aanwezig is. Daarom zijn we onze overlegstructuren meer gaan formaliseren. Er zijn infomomenten waarop Eva Lemaire als directeur het hele gezelschap informeert (bv. over de begroting van het komend jaar). Daarnaast zijn er de momenten dat zij individueel met alle werknemers spreekt. Denk aan gesprekken over financiële afspraken, rollen in voorstellingen, persoonlijke ontwikkelingsbehoeften, stagegesprekken etc.

Ook voeren we gesprekken over hoe we het gevoel van veiligheid in ons gezelschap kunnen borgen.

Overlegstructuren worden voortdurend onder de loep gelegd: waar kan de interne communicatie beter? Het gebruik van één digitale plek voor documenten is een van de resultaten.

We waren ons uiteraard ervan bewust dat wij in eerste instantie zelf verantwoordelijk zijn voor een gezonde financiële situatie van ons gezelschap. Zo namen we de beslissing om een periode waarin wij zelf weinig in ons gebouw zouden werken (mei/juni), de ruimte te verhuren aan de MBO.

EEN MEERZIJDIG GEZELSCHAP ZIJN

In het kader van meer inclusiviteit, hebben wij ons ten doel gesteld om als gezelschap de stad zoals ze is samengesteld, ook meer te weerspiegelen. Kleur en identiteit zijn daarbij sleutelbegrippen. Dit kan betrekking hebben op zowel vóór, als achter de schermen.

We willen bij dit ontwikkeldoel opmerken, dat het een zoektocht is. We willen zeker niet de indruk wekken pasklare oplossingen af te vinken. Als klein repertoiregezelschap hebben we in het eerste jaar van de Impuls ook enkele ervaringen kunnen opdoen m.b.t. wat wel en wat niet werkt.

In artistieke kern overleggen tussen onze twee vaste regisseurs en onze dramaturg, kwamen voorstellingsconcepten voor toekomstige producties bovendrijven, en bespraken we richtingen om tot meer inclusiviteit te komen. Omdat de meeste output daarvan in 2022 en daarna plaats zal vinden, en dit het jaarverslag van 2021 is, omschrijven we het hier kort.

Audities:

Voor het werk bij Mooi Weer & Zo -het spelen van repertoire- is het noodzakelijk dat de spelers een vakmatig hoog niveau hebben. Het leven maken van het materiaal waarmee wij werken, vergt naast veel talent, ook veel techniek en methode. Het gevolg is, dat er van de

scholen natuurlijk wel genoeg jonge acteurs en actrices afstuderen, maar het percentage onder hen dat van kleur is, of van een biculturele achtergrond, of van een lgbtq+ identiteit, is in verhouding vrij klein.

Wij hebben ook een advies uit een gesprek met 'performer' Diederik Kreike (zelf non-binair) in onze oren geknoopt: realiseer je, dat bijvoorbeeld iemand van kleur of biculturele achtergrond vaak op 0-2 achterstand begint als het gaat om repertoiretheater.

Voor de productie Disco Pigs hielden we in de lente 2021 meerdere audities voor de mannelijke rol die tegenover Julia Diepstraten zou komen te staan. De wens van Lynn Schutter was, om hiervoor een acteur van kleur en/of biculturele achtergrond te vinden. De audities waren vruchtbaar. Olaf Ait Tami bleek geknipt voor de rol, en er was een goede dynamiek tussen beide spelers. Afspraken over repeteren en data werden gemaakt. Maar in een daarop volgend gesprek over financiële afspraken, bleek dat Olaf Ait Tami elders ver boven de cao-norm verdiende. Bij Mooi Weer & Zo zou zijn honorarium conform de cao zijn. Hij wilde -begrijpelijk- bij Mooi Weer & Zo niet veel minder verdienen dan gebruikelijk. Maar omdat hij evenveel jaren afgestudeerd was als Julia Diepstraten, zou dat betekenen dat hij als mannelijke acteur meer zou verdienen dan zijn gelijkwaardige vrouwelijke collega. Voor ons was dat een no go. In goed onderling overleg maar met pijn in het hart werd besloten om de reeds gemaakte afspraken te ontbinden.

De Drang als lgbtq+ encenering

De Drang is een stuk van Franz Xaver Kroetz uit midden jaren 1990. Voor Lynn Schutter heeft al het werk van deze schrijver een speciale betekenis. Al op de Toneelacademie ontwikkelde ze er een bijzondere band mee. Dat heeft alles te maken met het milieu waar zij zelf uit komt (een familie van marktkooplui) en met het sociale aspect van Kroetz' werk, en de manier waarop hij de 'have nots', de 'verliezers' en de 'outsiders' van onze maatschappij neerzet.

In eerste instantie zou je denken dat dit stuk haaks staat op alles wat de lgbtq+ community is. Maar in voorbereidende gesprekken met een paar beoogde spelers, kwam naar voren dat er wel degelijk raakvlakken zijn. Dit aspect zal in de geplande encenering van De Drang (oktober/november 2022) conceptueel uitgewerkt worden.

De cast van deze productie bestaat uit spelers met een lgbtq+ identiteit: Giovanni Brand (queer), Edouard Kain (bi-seksueel), Diederik Kreike (non-binair) en nog nader te bepalen andere rollen.

Het repeteren aan deze voorstelling zal behalve de première, zeker ook nog een ander gevolg hebben. Het is ook te zien als een oefening ('training') in deze thematiek voor alle betrokkenen bij het project. Hoe kun je over dit onderwerp spreken? Welke woorden en termen gebruik je / niet? Hoe werkt de relatie van geven en nemen in maatschappelijk opzicht? (Bijvoorbeeld wie past wat aan wie aan?) Etc...

Afstudeervoorstelling Jasmine van Putten

In het kader van 'Mooi Weer Station' - de onderzoeksruimte van Mooi Weer & Zo.

Met Jasmine van Putten voerden we enkele werkgesprekken over haar wens om bij Mooi Weer & Zo haar afstudeervoorstelling te kunnen maken en presenteren. Jasmine van Putten studeert aan de opleiding Docent Theater bij ArtEZ. Repeteren en spelen zal plaatsvinden in de periode februari tot mei 2022.

Wij vonden Jasmijnes project spannend omdat het in feite een zoektocht is naar een hedendaags repertoire over bi-culturele verhalen. Zij zal in gesprekken met haar acteurs een toneelstuk ontwikkelen dat de basis wordt voor de voorstelling.

Jasmine van Putten, zelf 'Afro-Amerikaanse Nederlander', zal werken rond de thematiek van *kinderen van zwarte bevrijders na de Tweede Wereldoorlog*. De voorstelling wordt gespeeld vanuit het perspectief van de kinderen van de zwarte bevrijders en dat van de spelers, die bi-culturele Nederlanders zijn.

Afgesproken is, dat Jasmine niet alleen gebruik maakt van ons theater, maar ook van ons regieadvies en dramaturgisch advies.

Een soort van concurrentie

Eind 2021 benaderde June Yanez Eva Lemaire met de wens bij Mooi Weer & Zo te kunnen spelen. Zij studeert in de zomer van 2022 af aan de ATKA. Al snel viel het conceptuele puzzelstukje op zijn plek. In 2022 maken we namelijk de voorstelling *Meet me at Dawn*, een stuk van Zinnie Harris. (Een schrijfster die nog nooit in het Nederlands is gespeeld.) Het is een aangrijpend verhaal over rouw en verlies, dat zich afspeelt tussen twee jonge vrouwen die een relatie met elkaar hadden. Tegenover Claire Hordijk, die één van de vrouwen zal spelen, zou June Yanez staan.

Maar parallel aan het contact met ons, liep ook het gesprek met Het Nationale Theater, dat aan June Yanez een tweejarig talenttraject aanbood. Zij koos voor dat traject, waar wij uiteraard begrip voor hadden. Maar we vonden het bijzonder spijtig.

INTERCONNECTIVITEIT

In praktijk blijkt de vage term interconnectiviteit geen echt bruikbaar, constructief werkbegrip te zijn. Wel zijn er vruchtbare samenwerkingen ontstaan, die ook naar de toekomst toe voortgezet zullen worden. We hebben reeds de gastvoorstellingen van *Romeo und Julia* beschreven. Een andere duurzame relatie is ontstaan ten tijde van *De Meiden* (2020) en is verstevigd tijdens *Demonen*: die met de Schiecentrale. Niet alleen konden we daar de voorstelling spelen. Het leverde ook een partner in de wijk en de stad op, vooral in de persoon van Schiecentrale bestuurder Hans Baggerman, om van gedachten te wisselen over relevante onderwerpen. (Bijvoorbeeld: hoe overleven jullie met de coronamaatregelen?) Ook konden we kosteloos verplaatsbare, inschuifbare tribune van de Schie overnemen. Voor Mooi Weer een besparing van duizenden euro's!

